

טיב הקהילה

נד"ר

פר' עקב

כ"ג אב תשפ"ב

המסע לפי אופק דודלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 6:43
מוצ"ש"ק 7:56
ר"ת 8:35

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:36 | סו"ת א' 9:58
סוק"ש ב' 9:22 | סו"ת ב' 10:29

המסע לפי שיעור קורן

גילוי מס:

634

טיב המערכת

כל המצוה

יהי רצון לפניך.. כשם שעזרתני לסיים מסכת. כן תעזרני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם, זהו חלק מהנוסח הנאמר בסיום מסכת וידועים דבריו של אבי שאמר 'תיתי לי דכי חזינא צורבא טרבנן דשלים מסכתיה עבידנא יומא טבא לרבנן, (ישולם שכרי שכאשר אני רואה תלמיד חכם שסיים מסכת הייתי עושה סעודה ויום טוב לתלמידי חכמים) אז מה כל כך מיוחד בסיום שכל כך מחשיבים אותו, עד כדי שכשמיסיים מסכת כבר מתפללים על הסיום הבא? ויתרה מכך עלינו להבין: ומה אם משהו התחיל מסכת ולא סיים האם לימודו אינו נחשב?

הפסוק אומר 'כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון לעשות, ורש"י הק' מסביר את הפסוק על פי מדרש אגדה: 'אם החתלת במצוה גמור אותה, שאינה נקראת אלא על שם הגמורה, ודוגמא לכך הוא מביא מעצמות יוסף, שמשו רבינו נתעסק בהם להעלותם ממצרים ובכל זאת כתוב בספר יהושע 'זאת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם', לפי שלא הספיק משה לגמור את המצוה וגמורה ישראל, לפיכך נקראת על שם הגמרא אומרת דברים נוראים על מי שמתחיל במצוה ואינו גומרה ובספרים הקדושים מובא משום שניכר תחילתו על פי סופו, ואם אדם מתחיל במצוה ומסיימה הרי ניכר שהיה לשם שמים אבל אם התחיל במצוה ואינו מסיימה, ניכר תחילתו מסופו שלא היה לשם שמים כי אם כמצות אנשים מלומדה.

עכשיו אנחנו יודעים שחשוב להתחיל ולסיים אבל כידוע יש יצר הרע גדול מאוד על כך, כפי שמובא בספרים כי שמו של הס"ם הוא ר"ת: סיום מסכת אין לעשות אז אין אפשרות להתחיל במצוה בלא להפסיק עד שמסיימים: התשובה לשאלה זו נמצאת בתוך דברי הפסוק: 'כי המצוה, התורה אומרת לנו מצוה בלשון יחיד, ללמדנו שכאשר האדם עושה מצוה אחת מכל התורה יחשוב כאילו יש בעולם רק מצוה אחת ויחידה, ואז בודאי יקיימנה בכל הידורים ואף יסיימנה. (לפי ט"ב תורה - עקב)

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בנתיבות ה'תפילה'

תפילתו לפני הקב"ה כדי שיכפר להם על חטא העגל (פסוקים כו - כט), ועלינו להבין מה כיוון לומר להם בזה, כי גם אם ניחא לן במה שהזכיר להם כשלונותיהם כי היה זה כדי לעוררם לענוה ושפלות, אולם מה לו להוסיף עוד בסיפור תוכן תפילתו, הלא אין בידיעה זו סיבה נוספת להכנעה? וביותר יפלא המקראות שלאחר מכן (פסוקים י' א-ה) בהם מספר אודות הציווי ועשיית הלוחות השניות, מה קשור ענין זה להכנעה ושפלות?

ויש לומר שמשו רבינו ביקש ללמד את ישראל פרק בעניני התפילה, כי כדי שיתרצה האדם מכם תפילתו, מוטל עליו לבקש כעני בפתח, כי זאת מבין כל מאמין בהשי"ת ש'צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו', וכל מועקה המעיקה על האדם הוא אך רק באשמתו, ועל כן מה לו כי ילין תלונתו על השי"ת, וגם אם יתנה תוקף צרותיו אל השי"ת אין בכך סיבה שימלא השי"ת את משאלתו, הקב"ה אינו מחויב לו דבר אחר שהוא זה שגרם לעצמו מה שגרם, אולם אם יבוא לפניו מתוך בושה וכלימה ומתוך הכרה באשמתו, אז אכן מעורר עליו רחמים וזוכה לחנינה. אז הוא דומה לעני המבקש עזרת הבריות מתוך הכרה שאין שום בריה אשם בתקלתו, וכל מה שנותנים לו הוא מצד החסד והרחמים, כי כשם שאז מבקש בלשון תחנונים המעוררים רחמי הבריות ומרימים להם תרומתם, כך המבקש בתחנונים מבוראו ומכיר שכל מבוקשתו הוא 'מתנת חנים' אז אכן מעורר רחמי השי"ת וממלא חסרונו.

הוא זה שכיון משה לומר לישראל, הנה עומדים אתם לרשת את הארץ, ועדיין צריכים אתם לרחמים, כי גם אם ראויים היו ישראל לכך מצד מעשיהם הטובים, הרי היו עליהם גם קטרוגים מצד כשלונותיהם, ועל אף שזכות 'קבלת התורה' ראויה היתה להכריע את כל הקטרוגים, ביקש משה ללמדם דרך לכל הזמנים, על כן הורה להם שלא יכירו בזכותם, ולהיפך יזכירו לעצמם כל הכשלונות שהיו מנת חלקם בעבר, ויבינו כי מצד מעשים אלו אין בהם זכות, ומתוך כך יטורו את לבבם ויבקשו מתנת חנים, ומתוך כך יתגלגלו רחמי השי"ת עליהם, ויתן להם מאוצר 'מתנת חנים'.

כיון שכן הזכיר להם משה גם כן את תוכן תפילתו אחר שהזכירם ושיבר את לבבם, כי בתפילתו היתה המחשה אין לבקש מהשי"ת מתוך הכרה בחטא, כי כפי שרואים לא הזכיר בתפילתו שום זכות עצמי לישראל, להיפך, הוא אכן הודה שמדובר ב'עם קשה עורף', ומצד מעשיהם אינם ראויים לטובה, אולם ראוי שיתנו להם למען שמו יתברך שלא יתחלל, ולמען קיום השבועה, על אף שאין בידן מעש, ולזה אכן נתרצה הבורא ברוך הוא, וכפי שמתאר משה בהמשך (א' ה) שאכן תפילתו עשתה רושם, ונתרצה הבורא ברוך הוא, והורה לו לחדש הברית עם ישראל ולפסול הלוחות השניות. דברים אלו צריכים לשמש ללימוד לדורות, לבקש רק מתנת חנים, ואז נזכה שיתקבלו תפילתנו לרצון.

אל האמר בלבבך בחדף ה' אלקיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני ה' לרשת את הארץ וברשעת הגוים האלה ה' מורישם מפניך: לא בצדקתך ובישר לבבך אתה כא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה ה' אלקיך מורישם מפניך למען הקים את הדיבר אשר נשבע ה' לאבותיך לאברהם ליתן את הארץ הפורכה כי לא בצדקתך ה' אלקיך נתן לך את הארץ הפורכה הזאת לרשתה כי עם קשה עורף אתה: (דברים ט, ט - י)

הנה מקראות אלו והמשך הפרשה, מעוררים כמה וכמה תמיהות. בראשונה עלינו להבין תוכן דבריו של משה, אשר לפיהם אין ישראל ראויים לארץ ישראל 'בזכות', כלומר, אין בהם שום מידה טובה שבזכותה יהיו ראויים לכך, ואינם זוכים לארץ ישראל כי אם בסביבת ההכרח, כי מאחר שיש צורך לגרש את האומות הנמצאות בה כתוצאה ממעשיהם השליליים, וגם יש הכרח לקיים את השבועה שנשבע הקב"ה להאבות, לכן מנוחלים אותם את הארץ. והרי זה כמי שאומר שאלמלא ההבטחה להאומות לא היתה זכות לישראל לרשת את הארץ יותר משאר האומות שגם הם לא עשו כמעשיהם המכוערים שהורגלו בהם הכנעניים.

דברים אלו ודאי מעוררים תמיהה, וכי באמת לא היתה להם לישראל שום זכות לרשת את הארץ? וכי קלה היא הדבר מה שביטלו את עצמם ואת רצונותיהם לרצון הבורא ברוך הוא באמרם 'נעשה ונשמע'? וכי היה עוד אומה ולשון שהסכימה לבטל את כל מחמדיה רק כדי לקיים את התורה? ולמה לא יעמוד להם זה הדבר לזכות? הן אמת שלא עמדו בכמה וכמה נסיונות, וכפי שמפרט משה בהמשך, בכל זאת אין בכך סיבה מספקת לקפח שכרם ולומר שמצד עצמם אינם ראויים לשום טובה? מה גם שבקבלת התורה העמידו את העולם כולו על תילו, וכדאיאתא בחז"ל (עבודה זרה ג.): 'התנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה בראשית, ואמר: אם ישראל מקבלין את תורתי - מוטב, ואם לא - אני אחזיר אתכם לתוהו ובוהו', הרי שרק בזכות 'קבלת התורה' נתקיימו שמים וארץ, ולמה אם כן אין ישראל ראויים לקבל בה חלק בראש?

בנוסף עלינו להבין, על מה ולמה הוצרכו בני ישראל לעצם האזהרה הזאת? הרי בסופו של דבר היו ישראל עתידים לרשת את הארץ, ומה בכך אם יחשבו שהארץ ראויה להם מצד מעשיהם, הלא בפועל אין עושים בכך שום מעשה רע. ולמה אם כן האריך משה כל כך להזהירם שלא יעלו כזאת על דעתם, והזכירם שהינם עם קשה עורף וכפי שרואים להלן שמשו האריך בדבריו והזכיר להם את כל הנסיונות שבהם נתגלה קלונם, כדי שח"ו לא יעלה על דעתם שיש בהם מעש, ומה לו כי יטעו במקום שאין הטעות עושה רושם?

בנוסף עלינו להבין מה שרואים אנו בהמשך שאחר שמזכיר להם משה כל כשלונותיהם, הוא מתאר לפניהם את תוכן

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

י"ד הודעה הרוחנית: ר' עקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

(יפה ללב ח"ג סק"ז).

שמיעת דברי שיר מקלטות ע"י טי"פ וכדו', דינו ככלי זמר שאסרו חז"ל לשמוע למי שרגיל בהם (אג"ס, שבה"ל, הליכות א"י).

א. אפילו אם הטי"פ נעשה משירה בפה ה"ז נהפך לכלי שיר ואסור (שבה"ל ח"ה סי' ס"ב), ויש מתיירין בזה אם נשמע רק קול זמר בפה (אג"ס ח"א סי' קס"ז).

ב. לצורך מצוה כגון בבית חתן וכלה הכל מותר, בין בפה ובין בכלי ואפילו על היין, רק יזהרו שלא יהא בה יבול פה, ומ"מ אין לשמוח ביותר (רמ"א ומ"ב ס"ט).

ג. אמנם בעיה"ק ירושלים נוהגים איסור שלא לגנוב בשמחת נשואין ככמה כלי שיר, אלא בתוף בלבד, ואף בני חו"ל העושים נישואין בעיה"ק ירושלים צריכים לנהוג כחומרי המקום, ואסור להשתתף בחתונה שפורצים שם מנהג זה ומנגנים בכלי שיר (הליכות א"י).

ד. אין איסור זה נוהג רק בשמחת חתונה, אבל בסעודת שבע ברכות וברית וחול המועד מותר (ס"ט).

ה. כבר נהגו כל ישראל לומר דברי תשבחות או שיר של הודאות וזכרון חסדי הקב"ה על היין, אבל מה שמשוררין בבית המשתה אודך כי עניינתו וכה"ג לשמחת מרעות, שלא כד"ן הוא, כי אז התורה חוגרת שק ואומרת עשאוני בניך כמיין זמר, אך בביה"כ נרגלים מצווה לומר. וכן אין היתר לומר בשבת אלא אותן שירים שנתקנו על הסעודה, אבל פיוטים אחרים אסורים, ומה שנהגו באיזה סעודות לשורר קדיש דהיינו יתגדל זה ודאי חטא גדול, שלא התירו אלא זכרון חסדי ה', וכ"ש במה שלוקחין על הסעודה ליצן אחד ועושה שחוק בפסוקים או בתיבות קדושות, וזהו עוון פלילי (רמ"א ומ"ב ס"ט).

ו. אם אומר פסוק דרך שירה וכוונתו לתת שבח להש"ת מותר (הליכות א"י). וכ"כ בא"א תנינא ח"ל: נראה שהמשורר יגויגים סתם ובמחשבתו שבה הש"ת או יראתו או בושח מפניו, או איזה פסוק שבו בחינת התלמדות מצוות או הלכה או יראה או מוסר, אין חשש קפידא על השיר ומותר לכ"ע היטב, וכ"כ החרדים ז"ל בשם קדמונים לשורר להש"ת תמיד ע"י אהבתו היטב, ולהא מלתא נראה דלכ"ע הרהור כדבור ומחשבה טובה מצטרפת למעשה, וכן י"ל שבשבתות וי"ט קיל בה"ל משורת ההלכה היטב עכ"ל.

ז. נחלקו הפוסקים בענין המשוררים בניגון של נכרים, דהיינו שהשיר הוא קדוש אלא ששרין אותו בניגוני הנכרים, ח"ל הברכי יוסף: בספר מעשה רוקח נשאל על המשוררים קדיש וקדושה לחן שירי נכרים, והאריך לאסור, והביא דברי מהר"ם די לונזאנו בספר שתי ידות שכתב בשם ספר חסידים וזוהר מי שקולו נעים שלא יזמר יגויגים נכרים, ודקדק שלא כתב שירים נכרים דזה פשיטא דאסור, אלא נגונים נכרים, כלומר אף דהשיר הוא קדוש היגון נכרי יפסידהו וכו' עיי"ש, ונעלם ממנו דברי מהר"ם די לונזאנו עצמו שם בספר שתי ידות שכתב ח"ל: וזאת היתה לי סיבה גורמת לחבר רוב שירי על ניגוני הישמעאלים וכו', וראיתי קצת חכמים כמתאוננים רע על המחברים שירות ותשבחות להש"ת על ניגונים אשר לא מבני ישראל המה, ואין הדין עמם כי אין בכך כלום עכ"ל.

טיב השולחן

פנינים לשולחן שבת מאת א.ה.ר.

ברכת המזון - מעלתה וסגולתה

ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך: (דברים ח, י)

לימוד ענין ה'הודאה' ממצות 'ברכת המזון'

מכאן למדו חז"ל ש'ברכת המזון' הוא מצות עשה מן התורה. וכמו שאמרו (ברכות כא): 'אמר רב יהודה: מניין ל'ברכת המזון' לאחריה מן התורה - שנאמר: 'ואכלת ושבעת וברכת'.

ברכה זו היא למעשה מקור לכל ענין ההודאה לבוראנו, וכלשונו של הרבני בחיי' בפירושו על זה המקרא, ח"ל: 'ויש לך להתעורר כאן כי יש בפסוק זה פתח להבין סוד הברכות, ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שצוה הקדוש ברוך הוא שנברך לשמו כי אם במקום הזה, ומזה אמר דוד ע"ה: (תהלים קמה, א) 'ואברכה שמך', ואמר: (תהלים ק, ז) 'הודו לו ברכו שמו', ורבים כן'.

ערכה הרם של מצות 'ברכת המזון'

ורואים אנו בחז"ל שהחשיבו מאוד מצוה זו, כי בין העשרה דברים שהורו לענין כוס של ברכת המזון (ברכות נא). מנו דברים המוכיחים על חשיבות הברכה, כיון 'עיסור' ו'עיסוף', ומשמע שם בהמשך הגמרא שענין ה'עיסוף' הוא כל שיכול לעשות פעולה שהיא כעין 'עסרה' לכוס, וזאת כדי לבטא את החשיבות שבדבר. ולכן אמרו שם שכל אחד עשה את העטרה בדבר אחר, רב יהודה היה מעטרו בתלמידים, ורב חסדא היה מעטרו בכוסות קטנות.

גם ענין ה'עיסוף' מורה על מעלת המצוה, וכפי שמביאה שם הגמרא, שרב פפא היה מקיימו בעטיפת הטלית על עצמו, כראוי למי שהולך לקיים מצוה נשגבה זו, ורב אסי היה פורס סודר על ראשו. ובעיקר אנו רואים מעלת הכוס בהדבר ה'עיסוף' הוא שיגור הכוס לבני ביתו, כדי שיתברכו בשתייתו, הרי לנו שראו במצוה זו חשיבות גדולה.

זה המבט אנו ממשייכים לראות גם להלכה, וכפי שמובא ב'משנה ברורה' (סימן קפ"ג ס"ק י) בזה"ל: 'כתב המג"א בשם ב"ה, ירא שמים לא יברך במצנפת רק ישים כובע על ראשו ויש נוהגין להתעטף בגד העליון, דכל זה הוא בכלל עיסוף הנאמר בגמ' אצל כוס של ברכה, וכן נוהגים כהיום בישראל בעת הרה"מ שמשיימן הכובע על ראשיהן אפילו כשהוא מברך ביחיד בלי כוס, עכ"ל.

חובת הכוונה ב'ברכת המזון'

גם בענין הכוונה בברכת המזון ראו הפוסקים לנכון להזהיר, וכמובא ב'משנה ברורה' (סימן קפה ס"ק ג) ח"ל: 'ויש שכתבו דטוב לעולם לברך בקול רם, כי הקול מעורר הכוונה, ובפרט אם הוא שבת או ראש חודש לא ישכח על ידי זה להזכיר מעין המאורע'.

וכתב שם עוד ב'משנה ברורה' (שם ס"ק א'): 'ומדקדק יזהר לברך לכתחילה תוך הספר ולא בע"פ', ומביא שם מה שמובא ב'ספר חסידים', 'מעשה באחד שמת ונתגלה בחלום לאחר מקרוביו, וא"ל: בכל יום דנין אותי, על שלא הייתי מדקדק לברך כל הברכות בכונת הלב' עכ"ל.

גם ב'חיי אדם' (כלל מז אות יג) כתב: 'ברך באימה ויראה ובכוונה ובשמחה, ח"ל הוזה"ק (פרשת ויקהל) כתיב 'טוב עין הוא יבורך', ודאי בעינא טבא ובחזרה, עיי"ש גדול שכן מי שמברך 'ברכת המזון'.

ואעתיק לך גם מה שכתב בספר 'סוד ושורש העבודה' (בצואתו, סימן י) ח"ל: אכתוב לכם בני אהובי ענין אחד בעבודת בוראנו ית"ש ויתעלה, הבאה מגודל אהבתו ויראתו, זו היא: אחר אכילתי ביחידות בביתי הקטן מסוגר כפי שידעתם, נהג מרוב פחדתי פן יבוא איזה אדם וינקש על הדלת באמצע ברכת המזון שאפתח לו ויבטל אותי מכוונתי, לכן קודם שהתחלתי ברכת המזון התפללתי להשם יתעלה בזה הלשון: יוצרי ובוראי היצילי שלא יבוא שום אדם אצלי בעת ברכת מזוני, שלא יבוטל כוונתי הטוב. ואחר הרה"מ"א אם לא היה לי ביטול משום אדם, נתתי הודאה גדולה להשם יתעלה בשמחה עצומה על זה' עכ"ל.

סגולת הכוונה ב'ברכת המזון'

וראה ב'באר היטב' (סימן קפה) שמתוך דבריו אנו רואים שמלבד מה שחייבים ב'כוונה' יש בה'כוונה' גם סגולות נפלאות, והא לך לשונו: 'למה אין אות' ה' ב'ברכת המזון', לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכוונה אין שולט בו לא אף ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו' עכ"ל. גם ב'ספר החינוך' (מצוה תל) אחר שהאריך והרחיב מאד ברום חשיבות הברכות וברכת המזון בפרט, מביא גם ש'אנו זוכים במעשה הטוב הזה להמשיך עליו מברכותיו, עיי"ש טעמו של דבר. והפטי"ר בזה הלשון: 'כך מקובל אני מרבותי ישמרם א"ל, שכל הזהיר בברכת המזון - מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימיו'. [דבריו הובאו גם במ"ב סימן קפה ס"ק א].

ועתה עמוד והתבונן בתוכן דבריהם של ה'באר היטב' וה'חינוך', הלא זה האיש שזוכה שאין עליו לא אף ולא שצף, בהכרח זוכה הוא להיות שמור מן העבירה, כי אם לא כן למה לא יהיה עליו 'אף', הן אמת שזכות 'ברכת המזון' בכוונה' עומדת לו, אבל מאידך הוא עובר על חטאים אחרים, אם לא שנאמר שאכן זוכה להיות שמור מן החטא. בנוסף זוכה זה האיש לשפע בלתי נדלה של שפע ולא יהיה לו מחסור כל ימיו, ואם לא די בכך הוא מובטח גם כן שיזכה לכך ב'כבוד', וזהו מעלה בפני עצמה, כי לא הרי המתפרנס בעמל כפים בעבודה מבוזה, כהרי מי שפרנסתו מצויה בריוח בכבוד כיאות.

אי לכך תגדל התימו, על המברכים בחפזה, מפני שטרודים בפרנסתם, וחיש מהר ירוצו כצבי וכאיל למחוז חפצם, ואין שמים על לב, שההשתדלות הגדולה ביותר לפרנסה היא דוקא המתנינות הראויה בברכת המזון.

ע"כ מן הראוי מאוד ליישב דעתו לברך בכוונה, ומלבד מה שיזכה על ידי זה בקיום מצות 'ואכלת ושבעת', יזכה גם כן להיות שמור מן החטא, ולפרנסה בכבוד כל ימיו.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

"חוץ, מנגעי עצמו"

אני עומד נפעם מהסיפור של הגיליון האחרון 634 שכותרתו ' והשיב לב אבות על בנים' שפשוט הציל את ביתי כפשוטו!!! הסיפור בתקציר נסוב סביב בחור שהתחיל לראות סרטים, וכלום לא עזר עד שהאבא עשה חשבון הנפש שהוא עצמו רואה לקוי בזה, ומה הוא מצפה מבנו הלוא משמים מדברים אליו להשתנות, וברגע שקיבל על עצמו לחזור מכך, הודיע לו בנו שקיבל על עצמו להפסיק לראות סרטים עד תשרי...

ועתה אגש לסיפור האישי שלי: "הכנות אחרונות לשבת אשתי מדליקה נרות וביתי הגדולה זה עתה סיימה להתלבש לכבוד שבת קודש ויצאה מחדרה לבושה לשבת בבגד בלתי צנוע בלשון המעטה. הזדעזעתי ולא ידעתי כיצד להגיב, אם אומר מילה זה עלול להתפתח למריבה ואם לא אדבר, כיצד אוכל וראיתי את ביתי בדרדרון שכזה?!" נכנסתי לחדר עם אשתי כאשר דמעות ורתחות זולגות מעיני על המחזה הזה שאין גרוע מזה לאבא שומר תורה ומצוות וסיפורתי לה את הסיפור שבעלון והתחלתי לחשוב היכן אני פגום בצניעות. תיכף האיר לי ה' שאני לקוי בצניעות בנושא מסויים, ומיד קבלתי על עצמי מכאן ואילך לתקן את הנושא אף שזה מאוד קשה לי. לאשתי לא אמרתי מילה מה לקבל על עצמה, אלא סיכמנו שכל אחד יפשפש בעצמו בלבד ויקבל על עצמו מה שנראה שצריך לקבל. יצאתי לבית הכנסת בלי להעיר לילדה מילה אחת. חזרתי הביתה לקידוש והנה ביתי לבושה בצניעות כדרכה מימים ימימה. שאלתי את אשתי אם דיברה איתך? אשתי השיבה שלא דברה דבר והיא מעצמה הלכה והחליפה ללא כל הערה מצידה!!! כמו שהבעל שם טוב אומר על המשנה: "כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו" אמר הבעש"ט שהפירוש שמה שהאדם רואה 'חוץ' כלומר בחוץ אצל השני זה מנגעי עצמו וסימן שעליו לתקן את הנגעים שלו עצמו...

שוב אני מודה למערכת שהסיפור השגחה עם הסרטים הייתה עבורי הצלה של הבית ממש ושיעור לחיים, כל מום שאתה רואה אצל השני זה הארה משמים לתקן מה שלקוי אצלך!!!! החותם בהתרגשות, בעל המעשה:ד.ס.

הפעוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזפן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או: o.y.wines@gmail.com

שום פתרון באופק.

כראות היהודי 'המומר' את הבעיה הקשה, ניצת בו הניצוץ היהודי, וחשב לעצמו הרי יהודי צריך להיות קבור בין יהודים ולא בין הגויים, עם המתים לא משתקים!

הוא החליט אפוא לנסות את כוחו וניגש עם כמה מחבריו אל הבישוף המקומי, והחל לדבר על ליבו שאין זה ראוי להשאיר יהודי קבור בין הגויים, ובוודאי גם הגויים עצמם אינם חפצים בקברתו, ואין זה נאה להם שישכב הוא ביניהם, ולכן מן הראוי לרווחת כל הצדדים להעבירו לבית הקברות של היהודים.

כך ישב האיש ודיבר עימו בשפתו הוא, כחבר בין חברים, ולאחר הפצרות רבות נענה הג'לח' הראשי ונתן את הסכמתו, תיכף הלך האיש וטיפל בעצמו בכל מהלך העברת המת וקבורתו בכבוד הראוי לו בבית החיים היהודי בין שאר אחיו היהודים.

אחר כך לא זאת התעוררו מחשבות בליבו של האיש, מה יא עימו עצמו לאחר מאה ועשרים שלו... הרי החברא קדישא של היהודים בודאי לא יניחו לקבורו בין בני ישראל, אחר שכל כך התנכר אליהם וגרם להם צרות רבות כל ימי חייו.

על כך בדיוק הגיע האיש הנה לחצרו של הרבי מהורונסטייפל, לבקש על עצמו שלאחר מלאות ימיו יניחוהו להיקבר בבית הקברות היהודי, כשם שהוא מצידו טרח להעביר את איש ישראל לקבורו בין היהודים.

הוא טען שבכל זאת יהודי הוא מבטן ומלידה, ואין ראוי לקבור יהודי בין הגויים.

כשמעו הרבי את בקשתו התהרהר קלות, ולאחר מכן פנה אל האיש ואמר, אם ברצונך שיאותו אחיך היהודים להניח לך להיקבר ביניהם מן הראוי שתתחיל ללבוש לכל הפחות 'טלית קטן' עם ציצית... שאף כי בכל מלבושיך נראה אתה כמו גוי גמור, אבל כשיראו היהודים שלכל הפחות לבשת ציצית יכירו בך שאתה אכן יהודי כמותם, ובכך אוכל להשתדל אצל החברא קדישא שיניחו לך להיקבר בין היהודים.

שמעו האיש לעצתו הנבונה של הרבי, הסכים וקיבל, ואכן החל ללבוש 'טלית קטן' כשרה ומהודרת, שהשיגו עבורו הגבאים הנאמנים.

והנה לא חלפה תקופה קצרה, ופתאום נראה האיש מופיע בשבתות בבית הכנסת לתפילה, ולאחר תקופה גם בימות החול פעמים רבות, עד שהגיע פעם נוספת לפני הרבי וביקש לשוב בתשובה שלמה על כל חטאיו ופשעיו.

הרבי קיבלו בסבר פנים יפות והורה לו דרך תשובה כראוי לו, ועד מהרה עזב את כל חיי ההבל, הצטרף אל ה'יושבים' בבית המדרש הגדול ונעשה בעל תשובה גמור, וזכה להקים דורות ישרים מבורכים, וכמובן להיקבר בארצית ימיו בשיבה טובה במקום מנוחתו הנכון ומתאים לו.

או אז הבינו הכל למפרע את עומק חכמתו של הצדיק, שלא ביקש ממנו להתחיל כי אם במצוה קלה של ציצית בלבד, אך מדרכם ומטבעם של מצוות שהאחת מושכת את חבריתה, כי 'מצוה גורדת מצוה' (אבות ד, ב), וכך לאחר שהתחיל להיזהר במצוות קלות הללו זכה מתוכם להתקרב ולהתעלות מדרגה אחר מדרגה, עד שבזכות אותה 'מצוה קלה' נתהפך לבבו ונעשה בעל תשובה גמור.

ללמדך כוחן של 'מצוות קלות שאדם דש בעקביו', שאף שנראים לכאורה כדבר קל שאין בכוחו להשפיע - הנה דווקא זכות אותה מצוה היא שיכלה לו לאותו מומר, להשיבו בחיבה אל אביו שבשמים.

• § • § •

איש יהודי אחד חלף לו בדרכו על פני העיירה הקטנה 'ראדין' שבליטא, בהגיעו אל העיר היתה כבר השעה מאוחרת בלילה, והוא החל לחפש לעצמו מקום ללון. הבתים כבר היו כולם חשוכים, נראה שכל בני העיר נמים את שנתם מכבר, האיש חיפש וחיפש עד שראה מאחד החלונות של צורה, ששמו מאוד לקראת האורח שהופיע כך באישון לילה. - היה זה הגר"צ לינסון זצ"ל חתנו של מרן החפץ חיים זצוק"ל, שקיבלו בכבוד ובסבר פנים יפות, הגיש לפניו ארוחה טובה ומשביעה והציע לפניו את מיטתו, האיש הודה מאוד למטיבו וביקש אם יוכל למחרת להכניסו אל חמיו הצדיק כדי לקבל את ברכתו, והוא אכן אמר שישתדל בעבורו. בחינתו עיף ותשוש מעמל הדרכים נכנס האיש אל מיטתו המוצעת והנעימה, התכסה בשמיכתו החמה ומתח את איבריו לרווחה. והנה בשכבו כך במיטתו יום ולא יום תיר ולא תיר, נזכר פתאום שעדיין לא התפלל מעריב! הטרדות של השעות האחרונות, בהזדרזו | הפשך בעפוד הבא <

מצוות קלות שאדם דש בעקביו

וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמָעֵן אֶת הַמְצַוִּים הָאֵלֶּה, וְשָׁמַרְתָּם וְעָשִׂיתָם אֲתָם, וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד (וי')

פירש רש"י: "אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון" עכ"ל.

התורה הקדושה נותנת לנו כאן בפתח פרשתנו עצה נפלאה ומונחת לזכות לפנטסה טובה ולבריאות איתן, להינצל מכל צרות וייסורים, ולהמשיך שפע ישועות בכל משאלת לב לטובה. כאשר ידקדק איש ישראל להיזהר היטב אף במצוות הקלות שנוטה אדם להיות דש בעקביו, בזה מובטח הוא לכל הטוב אף בגשמיות בעולם הזה.

שהרי יעודי הכתוב על שמירת 'מצוות קלות' הללו מפורשים לפנינו גם בטובת עולם הזה, וכד"א (פסוקים יג-יז): "וְאֶהְיֶה לְבָרְכָךָ וְהִרְבֵּיתִי לְבָרְכָךָ בְּטוֹב אֲדָמָה, וְיִרְבֶּה עַמְּךָ וְיִרְשָׁהּ וְיִצְהַר וְגו'. וְרָחַם תִּרְחַם מִלֵּךְ הַעַמִּים, לֹא יִהְיֶה בְךָ עֶקֶר וְעֶקְרָה וְגִבְהַמְתָּה. וְהִסִּיר ה' מִפְּךָ כָּל חָלִי וְגו', וְאֶכְלַתְּ אֶת פֶּל הַעַמִּים אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ".

כי אכן כשנבאים לבדוק את האדם אם הוא ירא את ה' ומדקדק כראוי במצוותיו, הרי אין בודקים אחריו בדברים הגדולים, אם הוא שומר שבת, ואם הוא מניח תפילין, או אם הוא צם ביום הכפורים... אלא בודקים בעיקר במצוות שגוראות 'קלות' בעיני הבריות ונדושים בעקב, שאם באלו המצוות קלות הוא נשמר בזהירות הרי זה סימן מובהק שהוא ירא שמים.

ובטעם הענין יש להמתין, כי כשמזלזל האדם במצוות הקלות, אין זה זלוזל רק במצוות אלו בלבד, אלא הרי הוא מזלזל על כרחך גם במי שציווה על אותם מצוות שהוא הבורא ב"ה.

אך כאשר מתנהג כשורה ושומר ומשגיח אף על מצוות קלות שאדם דש בעקביו, הרי הוא מראה ומוכיח שהוא מכבד את מי שציווה על אלו המצוות, וזה מורה שיש בו יראת שמים צרופה.

["טיב התורה" פרשא דיין]

• § • § •

בכפר קטן סמוך לעיר הורונסטייפל דר איש יהודי שהיה רחוק מאוד מן התורה ומן המצוה, ואם לא די במה שהפנה עורף לעמו ולמולדתו ועבר בשאט נפש על כל עבירות שבתורה, עוד הוסיף חטא על פשע ברדיפות אחר אחיו היהודים תושבי הסביבה, מאכיל קורצא עליהם, והכל סבלו ממנו צרות רבות וייסורים קשים.

חבריו וידידיו היו כולם גויים גמורים, רשעים כמהו, ואילו אחיו היהודים התרחקו ממנו הרחק כמטחוי קשת, וזהרו שלא להתקרב אליו ושלא להתעסק עימו...

והנה מה מאוד התפלאו ונדהמו יום אחד אנשי החצר והחסידיים בבית המדרש הגדול של הרה"ק רבי מרדכי מהורונסטייפל זצוק"ל, בראותם את אותו 'משומד' מגיע ונעמד לו בתור בין כל הקהל החפצים להיכנס בקודש פנימה.

על אף הפלא הגדול, לא ההין איש לגשת אליו בברכת שלום ולנסות לברר את סיבת הגעוה אל הצדיק, כולם העדיפו להתרחק ממנו אחר שהכירו את שיחו ושיגו עם כל יהודי שרק מתקרב אליו...

בהגיע תורו נכנס אל הרבי בכבוד ובדרך ארץ, וסיפר לפניו את אשר ראו עיניו לפני כמה שבועות בהתהלכו על פני הנהר, באותה שעה מצאו שם חבריו הגויים איש אחד שטבע בתוך הנהר וגופתו נפלטת החוצה אל החוף, האיכרים הגויים לא נתנו את דעתם לחקור ולברר מדי הרבה, עד דין 'כבוד המת' הם מעולם לא שמעו... רק נטלו את המת כמו שהוא וקברוהו בבית הקברות של הגויים, שם היו מקומות בשופי, הם בחרו לעצמם מקום נוח וריק כפי ראות עיניהם וקברוהו שם.

כעבור כמה ימים התברר שאותו אדם היה איש יהודי, שיצא באותה עת מביתו אל הנהר ונסחף לדאבון לב משפחתו בשלוליתו של נהר. ולאחר שהתברר ללא כל צל של ספק שזהו האיש שקברוהו הגויים בין קברות העכו"ם, ביקשו אחיו היהודים להעביר את המת אל בית העלמין היהודי, מקום מנוחתם של כל יהודי האזור.

ברם כאן הם נתקלו בסירוב מוחלט של הכמרים הנכרים, שהתנגדו בכל תוקף לפתיחת קבר בבית הקברות שלהם, הם טענו בלהט על פי חוקותיהם שכל מת במקומו מונח ואין להזיזו משם בשום אופן! העסקנים הדגולים ניסו את כוחם בכל מיני דרכים, וכמובן שאף לא חסכו בשלמונים, כדרכו של עשוי וצאצאי הרודפים אחר הבעצ תדיר... אך כל זאת ללא הועיל, משום מה החליטו הכמרים האוראים להתעקש ולא הסכימו בשום אופן להעברת המת.

כך חלפו להם כמה שבועות, שבהם לא הועילה שום שתדלנות, ולא נראה

סדרה ז'ק"א!
 תוצאה להתעורר ולקבל כלים
 לעשות רצון הבורא?

טיב התחזקות

תורה / שמחה / כיבוד אב / חסד / עינים / שלום
 עבודת השי"ת ב' ברכים / מקומות הקדושים ב' ברכים
 / הכלל והודאה / תפילה /

מאת הרב"
 רבי נחמיהאל הכהן רבינוביץ
 שליט"א

ניתן להשיג בהנחות ספרים המבוצרות
 הפצה ראשית לרבו הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

מכנע לזמן סונבל
 ניתן לקבל סחיר זול וסופסוד
 בקניות מרובות ו סמויות
 למטרת ולישיבות וכו'
 פרטים 03-6194114

ייסורים קשים, מחמת חולשתו הגדולה וכאבים שונים שתקפוהו, כל פעילות שהיה צריך לעשות בגופו עלתה לו בקושי רב.

ברוב קדושתו היה מקפיד כל ימיו בצורת סדר לבישת הבגדים' בצניעות, בכל פעם שהתלבש הקפיד שלא יתגלה חלילה שום חלק מגופו יותר מן ההכרח. היה לו בזה 'סדר' שלם שהרגיל את עצמו במשך השנים בכל בגד ובגד, שהיה מסתובב אנה ואנה כדי לשמר היטב את סגולת הצניעות וקדושת ישראל קודש.

באותם ימים קשים שבזקנותו, כשכל תזונה וכל פעולה עלתה לו בקושי רב ובייסורים מרים, היה כל סדר לבישה שנצרך להתלבש מעשה' מסירות נפש' בפני עצמו! כי לא ויתר לעצמו משום הנהגה שנהג והקפיד במשך השנים, והיה סדר התלבשותו כרוך בדקות ארוכות של ייסורים וכאבים קשים.

פעם אמר לו בנו יקירו, מדוע זה אבי תייסר את עצמך כל כך בכל סדר לבישה פשוט? הרי תוכל להתלבש כרגיל, ותחסוך לך בזה כמה דקות טובות ויקרות של ייסורים וכאבים!

ענה לו אביו בחכמתו:

הכמה דקות הללו, זה כל היהדות! [די פאר מינוט דאס איז די גאנצע יידישקייט!]. כאשר מוכיח בזה שמוכן למסור את נפשו בשביל הצניעות והקדושה, ולהיזהר בכל ליבו ונפשו אף על "מצוות קלות שאדם דש בעקביו".

• § • § •

בחור אחד מן 'הנושרים' התבטא פעם בפני הרה"ק הרבי ר' שלומק'ה מזויעל זצוק"ל ז"ע, כשניסה לדבר על ליבו: רבי, חבל על כל מילה שהרבי טורח להשיבני, ככה אני, וזה מה שאני! ואיני מסוגל כעת לשנות את דרכי לטובה! - ירחם המרחם.

בראותו כי כן, פנה אליו הרבי הק' ואמר: אם כך, אזעזבך כעת כבקשתך, אולם ברצוני לבקשך רק שתזכור היטב דבר אחד. - גם כשהנך מסתבך בתאוותיך, הייצר בווער כאש בעונות רח"ל ומסיתך לקום ולמרוד בכל הקדושה והיקר, ולהכניס את עצמך אל באר שחת של צואה ורתחת רח"ל. - הרי בכל זאת מתחבט אתה בנפשך תחילה בכמה רגעים של תסובות הספק והמבוכה, כאשר נפשך מתחבט בינה לבין עצמה באותם שניות ספורות, עד שמקבלת את החלטת היצר הרע לקום ולמרוד בעבירות הקשות. ברם, זאת אבקשך לזכור היטב! שעל אותם 'שניות' ספורות של התחבטות ומבוכה שנלחמת בנפשך אנה ואנה, ללכת אל העבירה או לא ללכת... שכתך הרבה מאוד! ואין לך מושג כמה נחת רוח ותענוג גדול עלתה לאביך שבשמים מאותה המלחמה, גם אם לבסוף נכשלת חלילה בעבירה שעליה נעשים בעונשים קשים ומרים רח"ל. הרי אין כל זה גורע משכרך הגדול המצפה לך על אותם מספר רגעים של מלחמה. [וכ"ה מפורש בספה"ק "תורת הרבי ר' ירחמיאל מפשיסחא" זצוק"ל (דף פה) עיש"ה].

וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, אם התגברת בסופו של דבר והצד הטוב ניצח, הרי אין ערוך לרב טוב הצפון לך, עין לא ראתה אלקים זולתך!

הדברים הפשוטים הללו נקבו וחלחלו אל לבו של אותו בחור, כשנתן אל ליבו כמה חשוב ויקר כל התגברות קלה, ואפילו 'מצוות קלות שאדם דש בעקביו' חשובים ויקרים מאוד, ומתוך כך הוא נהפך מהרה לבעל תשובה גמור, עד שהתגדל לאיש תלמיד חכם וירא אלקים מרבים.

הוא תפס מהר את הסיפור באמירת הקאפטייל (תהלים כט) "מזמור לדוד הבו לה' גוי" כנהוג בעת הולכת הספר תורה אל הארון במוסף של שבת, ולאחר מכן בהכנסת הספר תורה באמירת 'ובנוחה יאמר וגו'', אבל להוותו 'הפסיד' בצאתו את כל תפילת 'יקום פורקן'...

כאב ליבו של רבי לוי הצדיק, הן על היקום פורקן' שחמק לו כך ממנו, והן על ה'מי שברך' שתקנו לנו הגאונים תיכף לאחריו... כל הפסד ניתן להשלימו, הררה ר' לוי, גם לאחר התפילה. - ועל אף שנערכה באותה שבת שמחת 'קידושא רבא' לכבוד הולדת נכדתו, והקהל כבר התפזר לשמחת הקידוש ולסעודתא דעתיקא קדישא אל מיהר' ר' לוי הצדיק, הוא התיישב לו בנחת על מקומו פתח שוב את סידור התפילה, והחל לקרוא מתוכו ביישוב הדעת ובמנוחה את תפילת 'יקום פורקן', הן את הקטע הראשון שתקנו הגאונים 'למרגן ורבנן תבורתא קדישתא, תלמידהון ותלמידי תלמידהון, ולכל מאן דעסקין באורייתא'. והן את הקטע השני, שנתקן עבור 'כל קהלא קדישא ורביא עם זעריא, יחד עם ה'מי שברך' שלאחריו עבור 'כל קהלה הקדושה הזה עם כל הקהלות הקדושות וכו'... - את הכל קרא בניעמה ונחת כמותה מעות, ועם סיומו סגר את הסידור ונשקו באהבה, ורק לאחר מכן התפנה לצאת לשמחת הקידוש ולסעודת שבת קודש.

טיב מעשיות כאלו ושכיזא בהם, נקראים בפי העולם: "סיפורים קטנים על אנשים גדולים"... - ללמדנו דרכי חיים, להיזהר ולהקפיד אף על "מצוות קלות שאדם דש בעקבו", כדוגמת השלמת תפילת 'יקום פורקן'...

• § • § •

בערוב ימיו סבל הגה"צ רבי בנימין מנדלסון זצ"ל גאב"ד קוממיות

להיכנס העירה וחיפושו אחר מקום אכסניה השכיחו ממנו כנראה שצריך להתפלל מעריב, הדבר פרח לגמרי מזיכרונו, ועתה ברגעים אחרונים לפני שנרדם הוא נזכר באחת שצריך להתפלל מעריב!

עוד כמה דקות, הררה האיש בעצת היצר... והתעטף היטב בשמיכת הצמר, קר עכשיו... אתחמם כאן רק קמעא... ותיכף אקום להתפלל מעריב.

אך כצפוי, הדקות הללו התארכו ונמשכו לכמה שעות טובות של שינה עמוקה ומתוקה, וכשהתעורר לו האיש למחרת בבוקר היה זה כבר כמה שעות טובות אחר שהשמש יצאה על הארץ. - בדיק כפי שניבאו רבותינו ז"ל בפרק קמא דברכות (ז:): "שלא יהא אדם בא מן השדה בערב, ואומר: אלך לביתי ואוכל קימעא ואשתה קימעא ואישן קימעא, ואחר כך אקרא קריאת שמע ואתפלל, וחוטפתו שינה ונמצא ישן כל הלילה".

לאחר תפילת שחרית הכניסו מארחו הנכבד חתנו של החפץ חיים אל הקודש פנימה, ובעמדו לפני הכהן הגדול הביט בו הצדיק הקדוש בעין בוחנת. ואמר לו, שמע נא יהודי יקר את אשר ברצוני לומר לך, הנה בילדותי בארץ רוסיה הגדולה היו עשירים רבים, היה אז שפע של עשירות, בטרם עיני הקומוניזם שהשווה את כל הנתנים בשווה, וחמס את כל עושרם של העשירים. באותם זמנים, סיפר החפץ חיים, כשראו לפעמים מטבעות של נחושת מתגוללים ברחובה של עיר לא טרוחו להרימם מן הרצפה, בהיותם מטבעות זוטות שאין בהם כמעט ערך, ולא נחשבו בעיני הבריות כלום.

אולם לאחר המהפכה הגדולה ברוסיה, כשהעניות הגדולה ירדה לעולם, שמחו אנשים על כל מטבע קטנה שנמצאה זרוקה ברחוב, ברוב עינים ומרודם גם מטבעות זוטות שכאלה נחשבו בעיניהם כשול.

בזמנינו כיום, סיים החפץ חיים את משלו הנוקב, עניים ודלים אנו עד מאוד בתורה ובמצוות, לפיכך בזמנים כאלו גם 'מצוות קלות שאדם דש בעקביו' יקרים ונעלים עד מאוד, בשמים מעריכים כל טרחא שטורח איש ישראל בעבודת קונו, ואין לזלזל חלילה בשום מצוה.

וכאן הוסיף החפץ חיים דברים כדברנות: לפעמים מגיע איש ישראל העירה בשעה מאוחרת מאוד, ומחמת רוב הטרדות עלול הוא לשכוח להתפלל 'מעריב' ח"ו, וכשזכר כבר אין כוח במותניו להתגבר ולקום לתפילה... - לפיכך צריך לדעת שלא לזלזל אף לא בתפילת מעריב פשוטה ורגילה, שהיא תפילה יקרת ערך חשובה ונעלה עד מאוד!

לנוכח 'רוח הקדוש' גלויה ובוררה שכזו, שבקעה כזיקוקין דגורא מפיו הקדוש והטהור של החפץ חיים, התמלא האיש הרהורי תשובה וחרטה, ליבו נשבר בקרבו, וקיבל על עצמו בקבלה גמורה שלא לזלזל עוד חלילה בשום מצוה, אף לא במצוות הקלות, כד"א (אבות פ"ב מ"א) "הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה".

• § • § •

באחת השבתות שזכיתי להתלוות עם כ"ק אבי מורי הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ זצוק"ל בעל "מעדני השלחן" בקדושתא דצפרא דשבתא לבית הכנסת שבשכונת 'בתי נייטין', ניצל אבי את הדקות המועטות של ההפסקה שבין קריאת התורה לתפילת מוסף כדי לצאת לצרכיו.

אך כשמיחה לחזור ולהיכנס אל בית הכנסת ראה לצערו שהש"ש כבר החל להוביל את הספר תורה אל ארון הקודש,

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון כפייל (דוא"ל) נא לשלוח לפייל הפצ"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	לע"י מרת יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מנהל י"ר יקודם מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גליליפו
------------------------	-------------------------------------	--	---	--	---	--	------------------------	---	---------

יר"ל ע"י קהילת שבת בביית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173